

Barra György (Zilah, 1901, márc. 26. –Budapest, 1970. okt.31.):
középiskolai tanár, szakfelügyelő.

Értelmiségi családból származott, édesapja bíró volt. Nyolcan voltak testvérek. Iskoláit Zilahon végezte, ott érettségizett a Ref. Gimn.-ban. Egyetemi tanulmányait Budapesten folytatta. 1925-ben szerzett matematika-fizika szakos tanári diplomát. Először családokezelő volt nevelő, majd **1932-től a debreceni Fazekas Gimnázium** majd 1937-től a Tanárképző Intézet Gyakorló Isk.-jának a tanára.

A VKM III. főosztályának vezetője, miniszteri tanácsos. Feladatköre a köznevelés ügyeinek az intézése. Hozzá tartoztak a tanító, óvónő, tanárképző intézetek és főiskolák, az általános-, közép- és szakiskolák a Nevelés-lélektani Intézetek, a nevelési kísérletek, az iskolák tanulmányi rendje, oktatási módszerek, a diákok rádiója, stb.

A VKM-ből való távozása után az Egri Pedagógiai Főiskola, majd különböző budapesti iskolák (Apáczai Csere János Gimn., Táncsics Gimn., Hámán Kató Közgazdasági Technikum, Varga Katalin Leánygimn.) tanára, illetve szakfelügyelő. Az 1960-as években nyugdíjazták, de amíg egészségi állapota megengedte, tanított a Dolgozók Esti Iskolájában.

Debreceni éveit a munkáltató fizika-tanítás, a tesztek bevezetése, a tanárképzés és a matematika szakmódszertan problémáinak szentelte. A minisztériumban eltöltött időszakban az iskolarendszer problémáival foglalkozott. Irodalmi munkássága egyre jobban a lélektani kérdések vizsgálata felé tolódott el.

Az ált. isk. létrehozása után meggyőzően érvelt a tanulók minél alaposabb megismerésének szükségessége mellett. Felhívta a figyelmet az egyéniségüknek leginkább meg-felelő tanulmányok kiválasztásának a szükségességére. Gyermeklélektani Állomások szervezését szorgalmazta minden nagyobb iskolaközpontban. Ezek a vizsgálatok megelőzhetők volna az indokolatlan lemorzsolódásokat. Ugyanezt a célt próbálta elérni a pedagógusok által a tanulókról készített naplószerű feljegyzésekkel, amelyekkel a személyi lapokat akarta kicserélni.

A tanítási órákon a munkáltató tanítás és a közvetlen osztályfoglalkoztatás meggyőződéses híve volt.

A **Fazekas Gimnáziumban** eltöltött évek alatt a tantestületben egy hasonló érdeklődésű segítőtársra és barátira talált Tóth Lajos személyében, akivel együtt kísérletezték ki az új tanítási módszereket, tartották a matematika és fizika bemutató órákat. A munkáltató fizikaoktatásban a gyermeki tevékenységé a fő szerep.

Szociális kérdések is érdekelték. Kereste az okokat, hogy miért értékelik alá a tanár személyét és a tanári hivatást. Megállapította, hogy „az ifjú tanárnemzedék már a rajtnál is nagy társadalmi és vagyoni hátránnyal indul a többi pályák ifjúságával szemben.” Előadásának következtetése az volt, hogy: „egy tanítói rendbe kellene egyesülni”, az egyetemi tanártól az elemi iskolai tanítóig, egy széles frontot kellene szervezni a nevelők érdekeinek a védelmére.

Legfontosabb munkája *A mennyiség tanítása* c. könyve.

Kántor Sándorné